

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

De Ervditione Religiosorum

Humbertus <de Romanis>

Ingolstadii, 1591

VD16 H 5888

46. De diuersis modis quos Sancti in tractando de contemplatione habuerunt.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50980](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50980)

DE DIVERSIS MODIS, QUOS IN
tractando de contemplatione Sancti
habuerunt.

CAPUT XLVI.

Richardus de Sancto Victore, quendam e-
didit librum in quinque partes diuisum: vbi
subtiliter & profunde tractat hanc materiã con-
templationis, eam in sex species diuidens. Qua-
rum duæ ponuntur in imaginatione, duæ in ra-
tione, & duæ in intelligentia. Et secundum hoc,
prædictus Doctor ponit intra animam tres cœ-
los secundum quod ipsa anima circumuoluitur:
diuersimode cogitans siue meditans, scilicet
vel corporea quæ sensibus exterioribus per-
cipiuntur, aut seipsam vel angelos, siue eorum
statum, aut reuera ipsa contemplans deitatem.
Et præsertim præfat^o Richardus in quinta parte
illius libri tradit quomodo cõtemplatio tribus
modis formatur, siue diuersificatur. Aliquando
in quantum ipsa anima interdum amplius dila-
tatur. Quandoque per hoc quod plus eleuat ani-
ma suum intellectum. Quandoque autem secun-
dum quod habet ipsum intellectum sicut alie-
natum & oblitum. Declarat verò quomodo
hoc fiat, adducens auctoritates & exempla sacre
scripturæ. Accidit siquidem hoc, vel per vehe-
mentem admirationem, vel præ feruore deu-
otionis, vel præ magnitudine delectationis, & spi-
ritualis consolationis. Sed quia intentio mea est
loqui non subtiliter, sed rude & breuiter, tum
propter materiæ subtilitatem, quæ pertinet ad
magnum Theologos, tum etiã quia meum excedit
intelle-

Intellectum, de ea modicum loquendum est. & ideo ponemus hinc modos contemplationis qui à simplicioribus capi & intelligi facilius possint, quos sancti exercuerunt & in suis scriptis nobis tradiderunt. Beatus verò August. in libro Confessionū describit quendam certum modū contemplandi, quē cum matre sua habuit, stans ad quandam hortuli fenestrā, non longē ante eiusdem suæ parentis obitū. Beatus præterea Greg. in suis Moralib⁹ largissime loquitur de contemplatione monstrans pericula & cōmoda, quę in ea sunt, sed particularē modum intrādi ad eam, ibiq; manendi, inibi non tradit. S. Hieronymus inter cætera scribit quendā modum ad Eustochiam virginē; scilicet, vt cogitaret horā mortis; qualeq; tunc præmiū esset perceptura, qualiter virgo Maria vna cūm filio suo Redemptore nostro, & sanctis angelis, atq; virginibus exirent obuiam ei, illud canticū concinentes, quod post transitum filiorum Israël per mare rubrū Maria cecinit soror Moysi: Cantemus Domino; gloriose enim, &c. De seipso dicit etiam idē B. Hieronymus, quòd post validas rētationes & sæuas pectoris sui tunctiones sibi assiduis fletibus & lachrymis, diuinum auxilium quærenti visum est angelorum interesse cœtibus præ magnitudine pacis & spiritalis lætitiæ suę cōscientiæ, sibi post suā tribulationē & pœnitentiā à Deo cœlitus transmissæ. Cōmuniter omnes Doctores in hoc modo concordant: scilicet, vt homo meditetur terribilia infernorū supplicia, paradisi gaudia, peccata ppria, mundi vanitatē. Tamen quia de ijs materijs in via purgatiua, illuminatiua, &

vnitiua, satis locuti sumus: adhuc alium querimus contemplationis modum. Sanctus igitur Bernardus, in omnibus serè sermonibus super Cantica tractat vnum modum, scilicet, matrimonij spiritualis inter Deū & animā: quem sequitur quidam alius nouus Doctor inter Deum & animam similiter quoddam cōtemplans spirituale matrimoniū. & intitulatur ille liber Horologium æternę sapientiæ. Et reuera iste modus est arduus & subtilis & satis periculofus, & maxime his qui eum tenere vellēt in principio suę conuersionis. Rationem huius assignat Gerson sic dicens: quia cum tales nouitij & in spiritualibus minimè exercitati inciperēt meditari spirituale matrimonium, facillè transfrent ad carnalis recordationem, & quærentes puritatem animæ, plus fordescerent.

DE MODO CONTEMPLATIONIS,
quem in initio suę conuersionis B. Bernardus habuit.

CAPVT XLVII.

DE seipso refert B. Bernardus, qualiter in suę exordio conuersionis agnouit sibi esse necessarium habere bona opera & merita, quæ ex seipso nequibat exigere & habere: & ideo prouidit sibi acquirere hæc ex meritis Christi Redemptoris nostri: & tūc accuratissimè meditabatur totius vitæ Dñicæ decursum à conceptione vsq; ad ascensionem: & ex vniuersis pœnis & amaritudinib; eius collegit sibi fasciculū myrrhę, qui assiduè inter eius vbera cōmoraretur: atq; illum iugi memoria in suo pectore collocauit.

ei in-